

Ha, we hebben beiden onze rol goed gespeeld! De weg naar Brussel is nu open. Ze zijn westwaarts gegaan.

— En nu? vroeg Simon.

— Verstaat ge me dan niet? Naar Brussel, maat. Daar zijn we voorlopig veilig.

— Maar dan reizen we toch vermomd?

— Zeker, in deze kleding.

De twee bandieten verlieten de hut. Op enige afstand ontmoetten ze Sophie.

— Dat is goed afgelopen, nietwaar? riep het wijf.

— Vervloekte heks! mompelde de roverbaas. Had ik u nu toch maar niet gezien!

— Ze ondervroegen mij, hernam de vrouw. Ik hield mij zo onnozel als een pasgeboren kind. De soldaten lieten mij dan ook met rust. En nu, Jan, nu krijg ik geld, hé? Ha, wat zult ge mij gelukkig maken!

En ze strekte haar magere hand uit.

— Zeker, sprak de bandietenhoofdman, ge zult rijkelijk beloond worden. Maar ge moet wat geduld hebben. Ge begrijpt toch wel, dat ik mijn geld niet op zak draag.

't Gelaat der feeks betrok.

— Jan, ge wilt mij bedriegen! krijste ze.

— Sophie, heb ik u ooit bedrogen?

— Wanneer krijg ik mijn geld?

— Morgen of overmorgen. Zodra ik de kans veilig zie het te gaan halen.

— Ge weet, dat ik u aan 't gerecht kan overleveren. De krijgslieden zijn nog niet ver.

— Gij, serpent! siste De Lichte, de oude bij de hals grijpende en in het gras werpende. Spreek nu nog, zo ge kunt. Vooruit, Simon, we zijn weg.

De booswichten trokken haastig af.

ACHT EN TACHTIGSTE HOOFDSTUK.

EEN NET WORDT GESPANNEN.

Sophie was niet dood. 't Wijf kende de streken van de geweldenaar. Daarom had ze zich levenloos geveinsd.

Weldra richtte ze zich op.

— Dat zult ge bekopen, mompelde ze. Stil, vervolgde ze tot zichzelf, ik hoor een geritsel in de struiken. Misschien zijn de krijgers daar nog.

Een meisje echter kwam van achter de bosjes te voorschijn.

— Zijt ge Annette niet? vroeg Sophie.
 De deerne verschrok, maar, de vrouw ziende, herstelde ze zich.
 — Ja, antwoordde ze verbaasd.
 — Uit het « Vliegend Hert », nietwaar?
 — Juist.
 — En wie zoekt gij?
 — Jan De Lichte!
 — Wilt ge hem voor 't gevaar beveiligen?
 — Neen, hem overleveren aan zijn vijanden, zo ik kan!
 — Is 't waar? riep de vrouw driftig.
 — Zo waar ik leef! En ik heb er mijn reden voor.
 — Ik haat hem ook.
 — Laten wij dan samen werken!
 — Nog geen half uur geleden redde ik zijn leven. En weet ge hoe de fielt mij beloonde?
 — Met slagen en stampen, natuurlijk, zei Annette. Ik ken die manieren.
 — Hij wilde mij verwurgen, die boef!
 — Hij weigerde mijn vader te wreken en daarom zal ik het doen... maar op hem. 't Scheelde weinig of gisteravond was hij in 't net. Helaas, hij ontkwam nog op 't laatste ogenblik. 't Gerecht heeft mij nu een beloning beloofd, zo ik hem kan opsporen. Geld is mij welkom, maar ook zonder beloning zou ik hem verraden. Maar laten wij onze tijd niet verbabbelen!
 — Neen! Zijn er nog soldaten in de omtrek?
 — Ja. Bij de kroeg van Barbara.
 — Van Barbara Leuze, die deerne, welke nog maar zeventien jaar is en toch al een vreselijk leven achter zich heeft.
 — Ieder kent die Barbara! Ze is een medeplichtige der rovers. Maar haar spel is uit. Ze ligt gebonden naast haar vriend, Snelloper.
 — Is die ook gevangen?
 — Ze haalden hem van onder 't stro op Barbara's zolder.
 — Luister, Annette! Als ge u spoedt kunt ge De Lichte en IJzeren Simon nog inhalen. Ze zijn langs die kant! Ik ga intussen 't gerecht verwittigen. Ja, Jan, ge zult ondervinden, dat ge met mij niet doet, wat ge wilt. Ik heb uw ouders gekend, maar al ware ik uw eigen moeder, in de val moet ge!
 — Ik ben al weg! riep het meisje.
 — Maar voorzichtig, dat ze u niet zien!
 — Wees gerust!
 Intussen stapten Simon en De Lichte verder.
 — Ik zal te Brussel niet meer geraken, zei Jan.
 — Begint ge weer te zagen?
 — Wat denkt ge? Gisteren de ganse dag gemarcheerd, deze nacht gelopen als een bezetene, deze morgen ook en nu weer naar de hoofdstad? Ik ga wat rusten.

— Waar?
— Ginder staat een hoefke.
— U laten gevangen nemen, dwaaskop!
— Zo rap niet. Ik ga bij die boer eten.
— En u dan te slapen leggen in 't bos om er als een haas of konijn gesnapt te worden?

— Ik zal mijn noentukje in de schuur doen.
— Maar ik trek verder!
— Dat is uw zaak.
— Jan, wees toch zo ezelachtig dom niet! Ge spot met uw leven.
— Och, ze hebben mij nog niet. Ik doe wat ik wil, want na al 't gebeurde ben en blijf ik de baas van deze streek.

— Ze zullen 't u te Aalst wel anders leren.
Zo babbelend geraakten ze aan de hofstede, welke wat terzijde de baan stond.

— Gaat ge mee? vroeg de bandietenhoofdman.
— 'k Ben mijn leven nog niet moe.
— Goede reis dan! Wacht op mij aan de poort van Brussel.
— 'k Zou te lang moeten wachten! Ge zult de hoofdstad niet meer zien. Toe, Jan, om wille onzer vriendschap, smee ik u, zo roekeloos niet te zijn.

— Ik doe wat ik verkies.
— Werk dan uw harde kop uit, zot! riep Simon boos. Wel bekome 't u.

— Ge zult op mij wachten, nietwaar? Ik zal hier maar een paar uurtjes blijven.

De waaghals stapte recht naar de hoeve.

De boer en zijn vrouw zaten aan 't noenmaal. Een oude meid bevond zich eveneens aan tafel.

De Lichte stak de deur open en met een neusstem prevelde hij een Wees Gegroet, zoals bedelaars dat doen.

— Kom maar binnen! riep de boerin.

De booswicht liet zich geen twee keer nodigen.

— Goede mensen! sprak hij klagend, heb deernis met mij. Ik kom van de kanten van Oudenaarde en reis naar Brussel, waar mijn zoon soldaat is. Ik heb vernomen, dat mijn arme jongen ziek ligt en wil hem gaan bezoeken. De ongelukkige moet wel erg naar zijn moeder verlangen.

Allen zagen, door zijn vermomming, de roverkapitein voor een vrouw aan. Niemand vatte enig kwaad vermoeden op.

— Naar Brussel! riep de boer. 't Is niet aan de achterdeur!

— O, 't is zo ver! En ik verga van de honger. Brave lieden, geef mij toch wat te eten!

— Zet u maar aan tafel en laat het u goed smaken, zei de medelijdende pachteres.

De Lichte at voor drie. Al 't gebeurde had geen ongunstige invloed op zijn maag uitgeoefend.

— En 'k zal u wat eten medegeven, ging de boerin voort. God zegene uw zoon en geneze hem spoedig!

— Och, 't is zo droevig, daar zoverre en krank te liggen! En dan alleen door vreemden omringd! Een mens komt toch wat tegen in zijn oude dag. Nog geen maand geleden heb ik mijn man begraven. Jan De Lichte, die aartsduivel, sloeg hem half dood om hem zijn weekloon af te nemen. Mijn ventje werd bewusteloos thuis gebracht en de andere dag stierf hij, zonder nog een woordje tot mij gezegd te hebben.

En de schelm pinkte een traan weg.

— 't Is wreed! riepen de boerin en de meid.

— Schrikkelijk! beaamde de boer. Ze zoeken achter hem.

— Ah, ontmoette ik daarom al die soldaten in het bos? vroeg de vermeende vrouw. Ik vroeg nog of ze mijn zoon niet kenden, maar ze vloekten en spotten en lachten.

— Vele rovers zijn reeds gevangen genomen, vertelde de pachter. We mogen nu hopen, dat spoedig de ganse streek van de schelmen gezuiverd is. Als ze dat hellewicht, de kapitein, maar eens konden vatten. Maar dat is moeilijk!

— 'k Geloof het wel, zo liet de meid zich horen. De Lichte heeft een verbond met de boze gesloten. Hij verkocht zijn ziel aan de duivel. En nu wordt hij door Lucifer geholpen. Men zal hem niet kunnen vatten, voor zijn tijd uit is.

— Vrouw, vroeg de schurk aan de boerin, nadat men 't gesprek over de bandieten en hun meester nog wat vervolgd had, vrouw, zou ik niet even een tukske mogen doen in de schuur? Een weinig slaap zou mij zeer verkwikken en mijn krachten herstellen.

— Natuurlijk, antwoordde de boer. Ge zult er hooi genoeg vinden. Zeker, sluimer wat. Ge zult een ander mens zijn!

De zogenaamde bedelares stond op en begaf zich naar de schuur, een klein gebouw aan de linkerkant der hofstede.

— Wat er nu gaande is, begrijp ik niet, mompelde een meisje, dat hem in de schuur zag verdwijnen.

't Was Annette, die van achter de haag de kapitein bespiedde.

— Kwamen de soldaten nu maar! wenste ze. Simon is doorgestapt. De schelmen brouwen zeker weer een aanslag. Maar, De Lichte, ge hebt mij beledigd en nu zal mijn wraak u treffen.

Na enig wachten verschenen drie soldaten, door de oude Sophie de deerne nagezonden.

Annette wenkte hen, dat ze zich verstoppen moesten. Dan kroop ze naar de krijgslieden toe en fluisterde:

— Ge kunt hem vangen!

— Waar? vroeg een der mannen driftig.

— Hij zit in de schuur.

— Ge liegt!

— Ga dan zien! Of neen, pas liever op! Hij is zeer gevaarlijk.

— Is hij alleen?

— Ja. Maar hij staat gemakkelijk drie man, als hij woedend is en vooral nu zijn leven in gevaar is. Neem dus uw maatregelen.

Het meisje vertelde haar ontdekking in bijzonderheden. De soldaten spraken wat ondereen.

— Ha, ik heb een goed plan, zei een der gewapenden.

— Laat horen! antwoordden de makkers.

— Gij getweën verstoppt u bij de schuur, maar zo, dat de rover er niets van bemerkt.

— En dan?

— Dan stap ik in de woning en zeg tot de baas: Ga naar de schuur. Waarschuw de rover. Meld hem, dat de veldwachter hem wil vangen! Jan De Lichte zal natuurlijk naar buiten komen; wij gedrieën werpen ons op hem, en, zo met list gegrepen, kan hij al weinig tegenstribbelen.

— Dat ware niet slecht, meende de tweede soldaat.

— Neen, verklaarde de derde.

— En ik zal hier wachten, sprak Annette.

De twee krijgslieden verscholen zich bij de schuur en de derde stapte de woning binnen.

— Luister, zei hij tot de boer. Ge moet ons helpen om Jan De Lichte te vangen.

— Ik? riep de pachter verwonderd. Ik u helpen?

— Ja.

— Maar hoe?

— Zwijg even. We mogen niet veel tijd verbabbelen. De booswicht is in uw schuur!

De vrouwen slaakten een gil.

— Onmogelijk! stamelde de boer. Een oude vrouw die op weg is...

— Die oude vrouw is de beruchte roverkapitein, ik verzeker het u!

— Bij alle heiligen, zou het waar zijn! kreet de pachteres, een kruis slaande!

— En de bandietenbaas heeft bij ons aan tafel gegeten! kermde de meid! En verkleed als een vrouw! En zo schoon spreken! En die vertelling van de zieke zoon! En van de dood van haar man, wie De Lichte het geld ontstolen had!

— Over dat alles kunt ge straks spreken! onderbrak de soldaat. Nu moeten wij handelen.

— Wat kan ik doen? vroeg de landbouwer over al zijn leden bevend.

— Gij moet in de schuur gaan.

— Neen, neen, Bert! kloeg de vrouw. Mijn man bij die fielt?... Hij zou hem vermoorden!

— Wel neen, hernam de soldaat, de boer begeeft zich naar De Lichte, maar doet alsof hij hem helpen wil. Zeg dit: de veldwachter wil u aanhouden als landloopster; ik heb medelijden met u en daarom kom ik u rap verwittigen. Vlucht zo snel ge kunt door de boomgaard. Ik zal de politieman ophouden.

Als ge hem dat op de mouw spelt, vervolgde de krijgsman, kan De Lichte geen kwaad vermoeden krijgen. Hij zal weglopen, maar onmiddellijk door mijn gezellen gegrepen worden. Nog twee soldaten liggen bij de schuur verborgen.

— Ik durf haast niet, stotterde de pachter.

— Ge moet!

— Maar mijn man zal misschien zelf gedood worden! kermde de boerin.

— Wel neen! riep de ander ongeduldig uit. Doe nu wat ik zeg! Denk eens, 't land zal van de grote moordenaar verlost worden. En bovendien gij krijgt van de regering een beloning.

Eindelijk besloot de landbouwer naar de schuur te gaan. De gerechtsdienaar voegde zich bij zijn gezellen.

In hevige spanning verbeidden ze de komende dingen.

Enige minuten later kwam de boer terug. Hij liep snel naar 't woonhuis en deed een teken aan de krijgslieden.

Dezen, menende dat hij hun bedieden wilde dat De Lichte komen zou, waren op hun hoede.

De tijd viel hen lang. Vijf minuten verliepen... maar niemand vertoonde zich.

— Wat betekent dat? zei een der soldaten. Komt, makkers, trekken wij onze sabels! Wij moeten driester zijn en de schuur binnentreden.

— Maar hij is zo sterk, fluisterde een der mannen.

— We zijn toch gedrieën en daarenboven wel gewapend. Vooruit!

De drie krijgslieden stapten met vooruitgestoken degen in 't gebouwtje. Verstomd bleven ze staan. Daar lag iemand in zijn hemd. Wat vrouwenklederen bevonden zich nevens hem. De soldaten herkennen de boer. De ongelukkige was bezwijmd.

De soldaten vloekten van spijt en teleurstelling.

— De boef heeft ons bedrogen!

— Die domme boer moet zijn boodschap verkeerd gedaan hebben.

— En de vermeende boer was De Lichte zelf. Ik dacht ook al, dat hij zo raar liep.

Aldus klonk het.

— We moeten hem achterna! bulderde de dapperste.

En weg snelden ze, de bewoner der hoeve in zijn droevige toestand achterlatende.

De vrouw en de meid kwamen jammerend toegelopen.

— Hij is vermoord! Ach Bert, waarom ook moest ge in de schuur gaan! Had die gasten zelf hun werk laten doen!

— Vrouw, hij is niet dood! riep de meid. Ik zal water en azijn halen.

Weldra kwam de dienstmaagd terug, en, dank zij haar zorgen, herkreeg de boer na een wijl zijn bezinning.

— Waar ben ik? mompelde hij. Ha, ja, ik herinner mij.

En de man richtte zich op en dan, als aangegrepen door een plotselinge schrik, vlood hij in zijn hemd over de hoeve, schreeuwend:

— Oh! die ogen, die blik, die klauwen! 't Is een monster, een duivel!

Eindelijk bedaarde hij, trad in zijn woning en trok andere kleren aan.

— Hij is zot geworden! kloeg de boerin wenend.

— Neen, antwoordde haar echtgenoot, maar ik ben zo diep ontsteld. Wat een monster!

— Vertel dan eens op, drongen de vrouw en de meid.

— Ik ging dus in de schuur en zei alles wat de soldaat mij geboden had.

— Sliep hij?

— Neen, hij zat op het hooi. Hij luisterde naar mij, sprong op en sloeg mij in doling. Maar die ogen, waarmede hij mij aanzag, 't was of ik van verschoot zou dood vallen.

— En toen heeft hij uw klederen uitgetrokken en ze zelf aangedaan om de soldaten te bedriegen, hernam de vrouw. Maar hoe kon hij weten, dat die gewapenden daar waren?

— Dat heeft hij gezien, natuurlijk! riep de landman.

— Ja, verzekerde de meid, 't is zoals ik aan tafel zei: Lucifer helpt hem. En zolang zijn tijd nog niet gekomen is, kunnen ze Jan De Lichte niet bij de kladden krijgen.

NEGEN EN TACHTIGSTE HOOFDSTUK.

EEN ANGSTIGE NACHT.

— Hebt ge hem gezien? vroegen de soldaten aan Annette, die, eveneens in hevige spanning, achter de haag wachtte.

— Wie?

— Jan De Lichte! Hij is gevlucht!

— Wel, gij uilen! Ik heb niemand bemerkt, dan de boer, die in zijn huis terugkeerde. Ik leverde u de rover over en ge laat hem nog ontsnappen. Daarvoor moet men pistolen en zwaarden dragen!

— Zwijg!

— Ja, jaagt hem nu maar achterna. Ge kunt zowel een naald in een hoop hooi zoeken! De sluwe vos zal zich wel verstoppen! riep de deerne.

— Vooruit! bulderde een soldaat. 't Bos weer in!

Uren lang zochten ze, maar tevergeefs. Ze konden niet 't minste spoor van de hoofdmans ontdekken.

Mistrootstig begaven ze zich naar Aalst.

Annette trok naar de hut van de oude Sophie. Daar vertelde ze al 't gebeurde.

— Welke klooeke kerels! riep het wijf verachtelijk. Geen wonder dat de rovers doen hetgeen ze willen, als men er zulke gasten achter zendt. Doch ze zijn niet allen gelijk. Ik heb Barbara Leuze op de kar gezien en Snelloper ook!

— Wanneer?

— Deze noen. Wel, wel, wat raasde die Barbara. Ze schold ieder uit. Maar 't baatte haar niet. Doch ik hoorde zeggen, dat de soldaten haar niet gegrepen hebben.

— Wie dan? vroeg Annette.

— Een oude man; dezelfde die uw vader zo lelijk toetakelde. Hij heet Liefkens en heeft lang in Engeland gewoond. Hij herkende Snelloper en zei, dat deze een moordpoging op hem pleegde.

— Dit is ook zo. Maar mijn vader...

— Stel u gerust! Uw ouders zijn gevlucht. Ze roken lont.

— Ge weet niet waarheen ze trokken?

— Dat hebben ze natuurlijk niet aan de grote klok gehangen.

— Nu, 't kan mij voor 't oogenblik niets schelen. Ik blijf in 't bos tot Jan De Lichte gevangen is.

— Wie weet is hij niet naar een ander land.

— Hij is in 't woud, hij kan niet weg! En ontdekken zal ik hem, al verkleedt hij zich als priester, pater, non, burger, edelman, vrouw of meisje. Hij moet mijn wraak ondervinden!

— Ik zal u helpen.

De boer, die deze dag 't slachtoffer was der sluwheid van de listige roverbaas, zat 's avonds met zijn huis vol volk, of beter in de vooravond, want rond zeven uur waren alle nieuwsgierige bezoekers weer vertrokken. Immers de bandiet vertoefde misschien nog in de omtrek en wie zou hem gaarne ontmoet hebben?

Rond negen uur begaven de hoevebewoners zich te bed. Beter dan anders verzekerde de baas deuren en vensters. Zijn geladen tweeloop werd nevens 't bed gezet.

Men kon nooit weten.

— En mijn oude hoorn zou mij ook van dienst wezen, zei de boer tot zijn vrouw, het koperen instrument op zijn slaapkamer leggende. Is er onraad, dan blaas ik door het venster en onze geburen zullen het horen en ter hulp snellen.

— Welk een vreselijke dag! zei de pachteres zuchtend. Bert,

schuif de grendel op de deur van onze slaapkamer!

Eindelijk lagen ze te bed. Maar de slaap bleef ver. Toen het elf uur was, hadden de baas en de bazin nog geen oog gesloten.

Eensklaps sprongen beiden overeind.

— Help, help! klonk het op de voutekamer nevens hen.

De meid schreeuwde. Wat gebeurde er?

De boer vergat zijn tweeloop en zijn hoorn, maar beefde als een riet.

— Baas, baas, ik hoor iemand stappen! riep de dienstmaagd. Baas, er is volk in huis!

— Doe de deur niet open! kreet de echtgenote. Anders komen de rovers hier!

— Blijft maar in uw nest! zei iemand met luide stem. Had ik tijd, ik kwam u eens straffen voor 't verraad van deze noen. Maar ik moet weg. Uitgesteld is niet verloren. Ik ben Jan De Lichte. De soldaten hebben mij overal gezocht, doch ze vergaten achter de graanzakken op uw zolder te kijken. Daar heb ik mijn slaapje voort gedaan. Nu ga ik mijn zieke zoon bezoeken. Pas op, dat ik u nog ontmoet. Goede nacht!

Het echtpaar zat sprakeloos van schrik.

De voordeur werd geopend en toegetrokken. Dan bleef alles stil. Eindelijk waagde de boer te spreken.

— Hij is weg, stamelde hij.

— Laat de deur toe; hij komt misschien terug, zei zijn vrouw.

— Zal ik op mijn hoorn blazen?

— Neen, o neen, want zo ge 't venster open doet, schieten de rovers u dood.

— En denken, dat hij de ganse achtermiddag en avond in ons huis was.

— 't Is al te wreed!

— En wij die hier getienen zaten! Hadden we het geweten! Wel, wel, hij durft alles.

De nacht duurde lang.

Toen 't licht was, verliet de pachter behoedzaam zijn kamer.

De Septemberzon rees heerlijk aan de oostertrans. De vogels ontwaakten en floten lustig. Aan de bomen en de planten glinsterden de dauwdruppelen. Alles voorspelde een prachtige dag.

Maar de landbouwer lette niet op de natuur of het weer.

Hij was nog steeds door schrik bevangen en met angst dacht hij aan de bedreigingen van de schelm.

— Goede morgen! riep een man.

De baas verschoot, maar herstelde zich toen hij een werkmans herkende.

— Slecht nieuws! riep deze laatste.

— Wat is er dan gebeurd?

— Men heeft in 't bos 't lijk van een meisje gevonden.

— Wat zegt ge!
— Ja, 't is zo, bij de dikke eik.
— Vermoord?
— Getroffen in 't hart door een messteek.
— Wie is het?
— Men vertelt dat het de dochter is uit het « Vliegend Hert », een herbergje in 't woud.

— Ja, ja, dat zeer berucht is. De rovers kwamen er samen. Doch ik begrijp alles. Dat meisje haatte De Lichte en heeft hem willen verraden. De booswicht doodde haar daarom.

— Maar Jan De Lichte is toch niet meer in de streek!

— Deze nacht bevond hij zich in mijn huis.

Nu was de verbazing aan de kant van de werkmán. Met open mond staarde hij de boer aan.

— In uw huis? vroeg hij stotterend.

De pachter vertelde al 't gebeurde.

— Ge moet het gerecht verwittigen, baas. Zij, die het lijk vonden, zijn om de veldwachter. Ga maar naar de eik! ried de arbeider.

— Ik durf niet. Wie weet schuilt de booswicht niet in het woud. 't Is toch schrikkelijk! Wanneer zal er een eind aan al deze misdaden komen?

— Welnu, ik zal terugkeren en alles mededelen. Als wij niet een handje toesteken, dan loopt de boef nog lang op vrije voeten.

De werkmán vertrok. De boer ging in zijn woning, waar hij de ontsteltenis der vrouwen nog verhoogde met de tijding, welke hij zo pas vernomen had.

— Ik zal deze nacht nooit vergeten, verzekerde de meid. Ik kon niet slapen, moet ge weten. Eensklaps hoorde ik gestommel boven mijn hoofd. Daar kwam er een de trap af. Toen riep ik tot u. Nadat ik de stem van Jan De Lichte vernomen had, hield ik mij rustig. Gelukkig was de deur van mijn kamer gegrendeld. Zoudt ge nu nog durven loochenen, dat hij met de duivel omgaat.

NEGENTIGSTE HOOFDSTUK.

RAYMOND.

Op een ruime en luchtige voorkamer van Godfried's kasteel lag de jongeling, welke eens de medeplichtige der rovers geweest was, doch zich van zijn boze weg bekeerd had.

't Was de nacht, waarin Annette vermoord werd.

Raymond lag kreunend op zijn zacht leger. Martin waakte bij hem.

De oude, trouwe dienstknecht zat in gepeinzen verdiept.

— Wat al vreemde lotgevallen, mompelde hij. 't Is zeker, dat één man een ganse streek 't onderste boven zetten kan. Ware De Lichte niet geboren... ja, wat dan? Om te beginnen zou deze arme bloed hier niet liggen met 't vuur in de arm. Dorothea Wellens leefde wellicht nog. 't Arme meisje is dus heden avond gestorven, zoals mijn meester vertelde. De dokter sprak van enige dagen, hij gaf dan nog te veel hoop.

— Martin, fluisterde de kranke.

De geroepene boog zich over de lijder.

— Wat is er? vroeg hij vriendelijk.

— Zou ik morgen mijn moeder kunnen zien?

De knecht wist niet wat te antwoorden.

Zijn moeder zien! De krankzinnige hier halen?

— Ik zou zo graag nog eens vergiffenis vragen aan moeder, mij op de knieën voor haar werpen.

— Maar ge vergeet, dat uw moeder u niet begrijpen kan.

— Ach! misschien zal God deernis met mij hebben, en mijn moeder 't verstand terug schenken. Ha, ik ben toch een slechte zoon!

— Wees nu bedaard. Wellicht zijt ge morgen wat beter?

— Beter?

— Wel, ja.

— Neen, Martin, ik genees niet meer, ik wil ook niet meer genezen. Wat zou ik langer op de wereld doen?

— Ge zijt nog jong.

— In jaren, ja. Maar 'k heb een ellendig leven achter mij. Ieder zal mij schuwen, mij verachten... ieder, uitgezonderd misschien gij en uw meester.

— Gij kunt naar een ander land trekken, waar niemand u kent, hernam de dienaar.

— Mijn bezwaard geweten moet ik toch meenemen. Ook in Frankrijk of over de zee, zou de wroeging mij kwellen. Ha, had ik naar moeders stem geluisterd.

Op een toon van diep berouw, van wanhoop en vertwijfeling, riep de zieke dit.

Velen voor hem, velen na hem, hebben zulke angstkreet geslaakt. Te laat echter!

Ja, berouw kan veel goed maken, maar zulk een leven, 't verkeren in kwaad gezelschap, kan men vergelijken met een nagel, welke men in een plank slaat. Na de eerste hamerklop, kan men de nagel gemakkelijk verwijderen; daarna valt dit moeilijker; maar heeft men hem tot aan de kop in de plank geslagen, dan kan men hem er niet meer uittrekken, zonder ook het hout te beschadigen.

Zo is het ook met het verkeren in slecht gezelschap. Na de eerste stap, kan men nog gevoeglijk wekeren, maar eens de vertrouwde van boze vrienden, is 't moeilijk terug te treden. En slaagt men er in, toch heeft men stukken van ziel en lichaam achter zich gelaten.

Raymond gevoelde dat. En ondanks de vriendelijke verpleging, ondanks de verzekering der gravin, dat ook voor hem vergiffenis was, gevoelde hij zich wanhopig.

— Kon ik hem maar troosten, dacht Martin. Maar wat moet ik zeggen? Morgen zal ik aan de gravin vragen, of ze een priester zenden wil.

— Ga nu wat slapen, ried hij de patiënt aan.

— De pijn belet het mij.

— Hebt ge veel zeer?

— Soms moet ik de tanden op elkaar klemmen om het niet uit te schreeuwen!

— Arme jongen!

— Neen, beklaag mij niet! Ik moet dit gewillig dragen als een boete voor mijn zonden.

Eensklaps bonsde er iets tegen het venster.

Martin schrok.

— Wat is dat nu? mompelde hij.

De dienaar opende het raam, mompelend :

— Zeker een late bezoeker. Hij kon zich toch wel wat beleefder aanmelden!

— Wie daar? riep hij luid.

— Ligt Raymond in die kamer? vroeg iemand.

— Ja.

— Zeg hem, dat zijn lief, Annette, dood is en dat hij, moest hij buiten komen, haar lot zal delen.

— Maar wie zijt ge dan?

— Herkent ge mijn stem niet? Hier, dit verstaat ge misschien beter!

Een schot ging af en de kogel vloog de knecht rakelings voorbij.

— Dat is 't geschenk van Jan De Lichte! tierde de geweldenaar.

Martin wierp ontsteld het raam toe en snelde de kamer uit.

Hij speedde zich naar de verblijfplaats der dienstboden en ontwaakte hen, tierende:

— Rap, op, op! De Lichte is op 't kasteelplein.

Iedereen rees overeind. Ook de graaf werd in zijn slaap gestoord.

— Te wapen en hem achterna! gebod van Meerdal.

Weldra stonden allen buiten de deur. Van de kant waar Hille, de waarzegster, en haar dochter Ebe woonden, klonk eveneens alarmgeroep.

De mannen snelden naar die plaats.

— Doe open! zei Godfried. We zijn vrienden. Ik ben de graaf!

De oude Zigeunerin gehoorzaamde snel.

— De Lichte is hier binnen 't kasteel, kreet ze. Hij kwam onder mijn venster allerlei bedreigingen tieren. Ik wilde u verwittigen, maar durfde mijn huis niet verlaten. Daarom schreeuwde ik zo luid.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTÉ

Nr 52

EERSTE JAARGANG

28 SEPTEMBER 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

CXXXIV	Ontsnapt	493
CXXXV	Op 't Wolvenhol	498
CXXXVI	Dorothea's dood	500
CXXXVII	De list	501
CXXXVIII	Een net wordt gespannen	504
CXXXIX	Een angstige nacht	508
CXL	Raymond	509
CXLI	Op 't kasteel	512
CXLII	Te Sotteghem	516
CXLIII	De Vlaming-Engelschman	520
CXLIV	Het onweer	522
CXLV	In de « Bonte Os »	524
CXLVI	Een geheim	526
CXLVII	De overval	530
CXLVIII	Het geheim ontsluit	532
CXLIX	Te Godveerdeghem	534
CL	De gevangenneming van IJzeren Simon	538
CLI	In de gevangenis	540
CLII	Een geheimzinnig briefje	542
CLIII	De slaper	544
CLIV	Naar Otterghem	548
CLV	De klopjacht	551
CLVI	In het bosch	554
CLVII	De gevangenneming van Jan De Lichte	556
CLVIII	Het proces	558
CLIX	De vreeselijke werken van den beul	562
CLX	Het einde	564
CLXI	Besluit	568
CLXII	Nawoord	569

Abel Pollet en de bende van Hazebroek

I	De misdadigers	573
II	De misdaden te Calonne op de Leye en te Lacon	575
III	De smokkelaar	579
IV	De vluchtelingen	582
V	De misdaad van Crombeke	586
VI	In doodsgevaar	588
VII	De verliefde boer	590
VIII	In de herberg	594
IX	De vermeende kooplieden	597
X	De vergadering	600
XI	Een misdadig plan	604
XII	De roover gekastijd	606
XIII	Eene angstige wandeling	610
XIV	Naar Violaines	616
XV	Half twaalf	618
XVI	Het drama	620
XVII	Naar Hazebroek terug	622
XVIII	De ontdekking	627
XIX	De angst van een moordenaar	628
XX	Eene gansche reeks misdrijven der ben- de Pollet	633
XXI	Hoe Abel Pollet vier jaar gevangenis- straf opliep	637
XXII	Nieuwe schelmstukken	639
XXIII	De liedjeszanger	643
XXIV	De moord te Lacon	646
XXV	Met vriend Theophiel Deroo op stap	648
XXVI	Rond Ieperen	653
XXVII	Te Estaires	655
XXVIII	De veekoopman — De leurder	658
XXIX	Te Dadizeele	661
XXX	Stoutmoedige inbraken	663
XXXI	Een moedig meisje	667
XXXII	Nog eene vergeefsche reis	670
XXXIII	De afgezant	672

XXXIV	Te Ieperen	672
XXXV	Ter herinnering	
XXXVI	De vermomde boer	
XXXVII	Een nieuw lid	
XXXVIII	Naar Rumbeke	
XXXIX	De geheimzinnige brief	
XL	Weer te Ieperen	
XLI	Verleid	
XLII	Te Dottignies	
XLIII	Het sterfbed	
XLIV	De raadpleging	
XLV	De voorspelling wordt waarheid	
XLVI	Ruzie	
XLVII	Het schelmstuk te Thiennes	
XLVIII	De verlatene	
XLIX	Het ongeval	
L	De kastijding	
LI	Weer bijeen	
LII	Terug naar huis	
LIII	De terugkeer	
LIV	Pollet's verlof	
LV	Misdaad te Locre	
LVI	Het trouwe hondje	
LVII	't Kasteel Roux	
LVIII	Een dreigbrief	
LIX	Een roepstem uit het gasthuis	
LX	't Voorlaatste plan wordt gemaakt	
LXI	Een schelmstuk te Oostvleteren	
LXII	In 't hospitaal	
LXIII	Pollet loopt eene rammeling op	
LXIV	Naar Rousbrugge	
LXV	Hun laatste misdrijf	
LXVI	De aanraking met het gerecht	
LXVII	De aanhouding	
LXVIII	Overbrenging naar Bethune. — Ge- genissen	
LXX	Nog aanhoudingen	
LXXI	Deroo en August Pollet bekennen	
LXXII	Abel Pollet bekent	
LXXIII	Vader en zoon	
LXXIV	Eerste confrontatie	
LXXV	Te Abeele	
LXXVI	Tweede confrontatie	
LXXVII	Een onverwachte aanhouding	
LXXVIII	Een nieuw bezoek in het gevang	
LXXIX	Derde confrontatie	
LXXX	Onderzoek over den moord te St-Ven- ter	
LXXXI	Vierde confrontatie	
LXXXII	Eene huiszoeking	
LXXXIII	Stemmen uit het gevang	
LXXXIV	Lapar voor de rechtbank	
LXXXV	De Fransche beschuldigten	
LXXXVI	Naar St-Omer	
LXXXVII	De eerste dag	
LXXXVIII	De tweede dag	
LXXXIX	De derde dag	
XC	De vierde dag	
XCI	De vijfde dag	
XCI	De zesde dag	
XCI	De zevende dag	
XCI	De achtste dag	
XCI	De negende dag	
XCI	De tiende dag	
XCI	Naar Bethune	
XCI	Rond en in de gevangenis	
XCI	Een angstige nacht	
XCI	De guillotine	
XCI	De aankomst van den beul	
XCI	De laatste Zondag. — De laatste nacht	
XCI	Buiten het gevang	
XCI	De oprichting der guillotine	
XCI	Het ontwaken	
XCI	De laatste oogenblikken	
XCI	De terechtstelling	
XCI	Naar 't hospitaal	
XCI	Besluit	